

Sygnatura akt XI GC 2277/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 29 października 2019 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie XI Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Andrzej Muzyka

Protokolant: Weronika Szymczuk-Dąbkowska

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2019 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L.

przeciwko B. (...)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej B. (...) na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. kwotę 2121,69 zł (dwa tysiące sto dwadzieścia jeden złotych sześćdziesiąt dziewięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 1383,69 zł od dnia 25 września 2017 roku do dnia zapłaty;

- 738,00 zł od dnia 22 września 2018 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 781,43 zł (siedemset osiemdziesiąt jeden złotych czterdzieści trzy grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Andrzej Muzyka

Sygnatura akt XI GC 2277/18 dnia 18 listopada 2019 r.

Sprawa rozpoznana w postępowaniu zwykłym

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26.10.2018 r. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L. wniosła o zasądzenie od B. (...) kwoty 2231,07 zł oraz kwoty 738 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dat wskazanych w pozwie, a także złożył wniosek o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazał, iż w wyniku kolizji uszkodzony został pojazd M. (...). Sprawcą kolizji była osoba ubezpieczona u pozwanej z tytułu odpowiedzialności cywilnej. Powód w drodze cesji nabył roszczenie o odszkodowanie. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność za szkodę i przyznał poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 1123,35 zł.

Pozwana wniosła sprzeciw od wydanego w sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz złożyła wnioski o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwana zakwestionowała wysokość szkody

Strony podtrzymały stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W wyniku kolizji drogowej, w dniu 23 sierpnia 2017 r., uszkodzeniu uległ pojazd marki M. o nr rej. (...) stanowiący własność M. S. (1).

Sprawcą kolizji była osoba posiadająca ubezpieczenie OC w B. (...).

B. (...) wypłaciła odszkodowanie w kwocie 1123,35 zł.

Bezsporne, nadto

- zeznania świadka M. S. (2), k. 75.

Dnia 13 sierpnia 2018 r. M. S. (1) zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w L. umowę cesji wierzytelności odszkodowawczej wynikające z zdarzenia z dnia 23 sierpnia 2018 r. - nr szkody: (...) (...).

Podstawa przelewu była umowa sprzedaży.

Dowód:

- cesja, k. 8-9,

- zawiadomienie z dnia 13 sierpnia 2018 r., k. 10,

- zeznania świadka M. S. (2), k. 75.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L. wezwała B. (...) do zapłaty pismem z dnia 14 września 2018 r.

Dowód:

- pismo z dnia 14 września 2018 r., k. 17-18,

- pismo z dnia 6 sierpnia 2017 r., k. 30-31.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L. wystawiła fakturę (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w L. w związku z wykonaniem na jej zlecenie kalkulacji i sporządzenie opinii do szkody częściowej w związku ze zdarzeniem z dnia 23 sierpnia 2017 r. na kwotę 738 zł.

Dowód:

- faktura VAT, k. 19,

- opinia z dnia 20 sierpnia 2018 r., k. 20-28.

Hipotetyczny koszt naprawy samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) w zakresie uszkodzeń będących wynikiem zdarzenia z dnia 23 sierpnia 2017 r. przy użyciu dostępnych ówczesnie alternatywnych części zamiennych o

potwierdzonej jakości co najmniej porównywalnej do jakości części oryginalnych sygnowanych znakiem producenta wynosił 2507,04 zł brutto.

Z uwagi na 13-letni czas eksploatacji pojazdu można uznać go za w istotnym stopniu wyeksploatowanego, tym bardziej, że przed szkodą z dnia 23 sierpnia 2017 r. miał inne drobne uszkodzenia. W tej sytuacji technicznie możliwe i ekonomicznie uzasadnione było użycie do jego naprawy dostępnych części alternatywnych, ale wyłącznie części jakości porównywalnej do jakości części oryginalnych, potwierdzonej przez niezależne instytuty badawcze, czyli części co najmniej jakości PC i PT, gdyż tylko tej jakości części pozwalały na pełne przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody pod względem funkcjonalnym technicznym i estetycznym. W niniejszej sprawie uwzględniono jedynie okładzinę zderzaka przedniego w jakości PC.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego W. S. z załącznikami, k. 85-99,
- ustana opinia uzupełniająca, k. 127.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione częściowo.

Roszczenie względem ubezpieczyciela w przedmiotowym postępowaniu wynika z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, stosownie do którego poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. O zgłoszonym roszczeniu zakład ubezpieczeń powiadamia niezwłocznie ubezpieczonego. Tożsamą normę zawiera art. 822 § 4 kc w zw. z art. 822 § 1 – 3 kc..

W myśl 3 ust 1 w zw. z art. art. 4 pkt 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów.

Przy czym zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności posiadacza lub kierującego pojazdem. Z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych wynika, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Powyższy obowiązek doprecyzowuje art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, który stanowi, że ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

Wysokość odszkodowania winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności.

Przepis art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych w zdaniu pierwszym stanowi, iż odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Przytoczone przepisy łączą więc odpowiedzialność ubezpieczyciela z obowiązkiem odszkodowania, do którego zobowiązany jest posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym, który to obowiązek wynika z art. art. 436 kc w zw. z art. 435 par. 1 k.c.

Powód w przedmiotowej sprawie powinien więc wykazać, przesłanki od których zależy odpowiedzialność posiadacza mechanicznego środka komunikacji, tj. 1) fakt posiadania mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody, 2) szkodę oraz 3) związek przyczynowy pomiędzy ruchem mechanicznego środka komunikacji, a powstałą szkodą.

Powód kierując roszczenie w stosunku do ubezpieczyciela, ponadto powinien wykazać, że zakład ubezpieczeń zawarł ze sprawcą szkody umowę ubezpieczenia obowiązkowego OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Na gruncie przedmiotowej sprawy pozwany nie kwestionował co do zasady odpowiedzialności ubezpieczającego za szkodę spowodowaną przez sprawcę. Zakład ubezpieczeń zakwestionował wysokość szkody.

Powódka wykazała legitymację poprzez załączenie do pozwu umowy cesji wierzytelności (art. 509 § 1 kc). Co do zasady każda wierzytelność jest zbywalna. Przepisy ustawy nie przewidują zakazu zbywania wierzytelności wobec ubezpieczyciela z tytułu odszkodowania za szkodę wyrządzoną przez samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody (art. 436 par. 1 kc). Taka umowa znajduje również podstawę w art. 353 (1) kc. Umowy były odpłatne. Powód był więc legitymowany do dochodzenia należności w niniejszym procesie.

Rozstrzygnięcie zaistniałego sporu co do wysokości należnego powodowi odszkodowania wymagało wiedzy specjalnej (art. 278 § 1 kpc). Sąd postanowił przeprowadzić dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej W. S..

Opinię przez tegoż biegłego sporządzoną na piśmie i ustną opinię uzupełniającą Sąd uznał za miarodajną dla ustalenia wysokości szkody. Opinia powyższa została sporządzona przez kompetentny podmiot dysponujący odpowiednią wiedzą specjalistyczną i doświadczeniem zawodowym, a mianowicie specjalistę w zakresie techniki samochodowej i kosztorysowania napraw pojazdów. Biegły sporządzając opinię oparł się na całokształcie zebranego w sprawie materiału dowodowego, dokonując jego szczegółowej analizy w kontekście tezy dowodowej wynikającej z postanowienia Sądu o przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego i poddając go następnie weryfikacji w oparciu o wskazane w opinii metody badawcze. Opinia biegłego jest jasna i pełna, a wnioski w niej zawarte zostały logicznie uzasadnione, stanowiąc konsekwentne zwieńczenie przedstawionego w opinii procesu rozumowania. Dotyczy to opinii pisemnej i ustnej.

Brak dowodu na okoliczność, że poszkodowany miał możliwość odliczenia podatku VAT. Wobec powyższego przyjęto, że szkodę (art. 361 § 1 i 2 kc) należy rozliczyć w kwotach brutto.

Wobec tego, że pozwana wypłaciła odszkodowanie w kwocie 1123,35 zł, z opinii biegłego wynika, że pozostała do zapłaty kwota 1383,69 zł (2507,04 zł – 1123,35 zł).

W ocenie Sądu rozliczenie szkody powinno nastąpić hipotetycznie. Na podstawie materiałów zawartych w aktach sprawy nie można ocenić jakości naprawy zrealizowanej przez poszkodowanego i ustalić, czy w pełni przywrócono pojazd do stanu poprzedniego. Nawet oględziny pojazdu nie pozwoliłyby na ocenę tego faktu, z uwagi na upływ dwóch lat od szkody jak i na uszkodzenie elementów z tworzyw sztucznych, zatem nie byłoby możliwości pomiaru grubości położonej powłoki lakierniczej a ewentualne cechy identyfikujące rodzaj wymienionych części umieszczone są na ich wewnętrznych powierzchniach, niedostępnych bez demontaży tych części.

Pozwana nie wykazała w sprawie wynegocjowanego rabatu na materiał lakierniczy i rabatu na części wymienne (art. 6 kc). Wobec czego wysokość szkody ustalono bez uwzględnienia tego rabatu.

Kwotę tą należało podwyższyć o koszty opinii prywatnej (art. 361 § 1 i 2 kc) w kwocie 738 zł. Sporządzenie opinii było uzasadnione, bowiem w ramach postępowania zostało wykazane, że pozwana wypłaciła zaniżone odszkodowanie przed wytoczeniem powództwa. Kwota sporządzenia opinii prywatnej była niższa niż kwota sporządzenia opinii sądowej w sprawie, której wysokości strony nie kwestionowały.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w pkt I i II wyroku.

Stan faktyczny Sąd oparł o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy oraz o treść zeznań świadka które korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym. Dokumenty zgromadzone w aktach sprawy nie były podważane przez żądaną ze stron. Sąd dał wiarę świadkowi.

W pkt III wyroku zasądzono na rzecz powoda koszty procesu na podstawie art. 100 kpc. Powód wygrał sprawę w 71,45 % a pozwana w 28,55 %. Powodowi przysługuje więc tytułem kosztów procesu kwota 781,43 zł (1211,79 zł – 430,36 zł).

SSR Andrzej Muzyka

Sygnatura akt XI GC 2277/18 dnia 18.11.2019 r.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Andrzej Muzyka